

[Bay.]

på en skole og ført til en institution. Forældre fik først senere besked på, hvor deres barn var. Jeg spurgte dengang, hvad socialministeren ville gøre i en sådan sag, og fik det svar, at socialministeren ville undersøge det. Nu ligger det sådan, at vi herinde har travlt med hundreder og atter hundreder af ting, og derfor har jeg ikke fulgt med. Det skyldes måske også den såkaldte sensationspresses evne til at piske tingene op, men hvis de ender lykkeligt, glemmer man måske at fortælle, hvad der er sket. Ministeren kan måske fortælle mig, hvad der skete med det barn, der uden videre blev fjernet på grund af en enkelt embedsmands påstand om faderens forkerte handlinger over for barnet, uden at disse påstande overhovedet var dokumenteret endsige vidnebekræftede. Jeg har ikke hørt noget om den, og jeg spørger socialministeren, om der er sket noget lykkeligt, og i modsat fald hvorfor ikke, i den sag.

Endelig vil jeg nævne, at jeg også herfra har spurgt socialministeren, hvad hun agtede at gøre over for en tilsyneladende forkert indstilling over for bistandsloven, idet en studerende i 4-5 aviser havde skrevet et brev, hvis indhold jeg tillader mig at citere følgende lille afsnit af — det øvrige er ikke ret meget bedre:

„Gennem bistandslovens muligheder for opsøgende virksomhed og kontrol kan man sikre, at ethvert barn får tilbud om at komme hjemmefra, så forældrene på grund af usikkerhed og ukyndighed ikke ødelægger dem ved indoktrinering af reaktionær ideologisk overlevering fra et kapitalistisk system.“

Jeg spurgte dengang socialministeren, hvad hun ville gøre, om hun ville dementere, at bistandsloven kunne anvendes på den facon. Jeg fik det svar, at socialministeren ikke var bekendt med brevets indhold, og jeg slog mig dengang til tåls med, at det forholdt sig sådan, fordi det nu engang er umuligt at følge med i alle skrivelser. Men jeg har siden fået at vide, at socialministeren i sin egenskab af medlem af folketinget og medlem af socialudvalget to gange blev gjort bekendt med brevets indhold og datoerne på de aviser, hvori brevet havde stået, og jeg har ikke siden set noget dementi.

Kan og vil socialministeren dementere, at bistandsloven skal bruges eller kan bruges på den her fremstillede facon?

Birgitte Oxdam (V):

Det er fru Eva Rothenborgs bemærkning til mig, der kalder mig herop igen, idet hun pådutter mig, at jeg åbenbart foretrækker institutionsbørn, og samtidig udmaler den normale skæbne, der times et institutionsbarn. Jeg tror, det må bero på, at fru Eva Rothenborg ikke rigtig har hørt efter, hvad jeg sagde i mit første indlæg, idet jeg ganske udtrykkelig gjorde opmærksom på, at det var venstres synspunkt på familielivet, at familielivet skal styrkes, og at et lykkeligt familieliv er det bedste sted for et barn at have sin opvækst i. Men det er jo således, at ikke alle hjem er lige pragtfulde, og det sker, at man træffer disse nødlidende hjem, som man er nødt til at hjælpe, fordi de ikke rigtig kan klare tilværelsen. Det er med stor glæde, jeg hører det store indledende arbejde, der altid gøres fra børneværnets side for at støtte disse nødlidende hjem økonomisk med vejledning og anden hjælp, men der kan komme det tidspunkt, hvor man ud fra et samfundssynspunkt må vurdere, om ikke det er bedre at fjerne barnet for barnets egen tarvs skyld. Man taler om et barns velfærd, og det er et meget skarpt kriterium, der bruges her. Man skal simpelt hen ud i den situation, at man må sige, at hensynet til barnet vejer tungere end hensynet til hjemmet. Derfor bør der kunne gribes ind i disse tilfælde, og barnet må kunne anbringes på en institution, som samfundet har ansvar for er et så godt surrogat som overhovedet muligt, og hvor mange børn har ikke på den måde fået en bedre uddannelse, end de kunne få, hvis de var henvist til fortsat at være i deres eget hjem?

For mig er den store slagskygge over denne debat selvfølgelig hensynet til alle de børn, der mishandles rundt om i hjemmene. Man må ikke glemme, at der mange gange er ligesom en lukket mur omkring et hjem, andre mennesker interesserer sig ikke rigtig for, hvad der i grunden foregår inde i de andres hjem, man blander sig ikke. Jeg mener, at hensynet til at undgå børnemishandlinger er så stort, at jeg hellere ser, at